

något. V. någon vid ett oskick. Han är ej vand vid att lyda. Resor ha vant honom vid att slita ondt. V. ett barn till ordning, till lydnad. V. någon en ovana, bibringa en o. V. af, ifrån, se Afvänja. V. bort, ifrån sig, från sig aflägsna, t. ex.: Detta har vant köpare från honom. (Fam.) V. på sig, låta någon få vana att besvara med sitt sällskap, med besök, tiggeri, o. s. v. Det är bäst att ej v. dem på sig. V. folk, köpare till sig, laga, att de få vana att komma till en. — V. sig, v. r. Göra sig vana, få vana, blifva van. V. sig vid något. V. sig vid att dricka. V. sig af med, v. sig ifrån, bortlägga en vana, t. ex.: V. sig af med att snusa; v. sig ifrån att svärja; jag har måst v. mig ifrån dessa bekvämligheter. — Vand, part. pass. o. adj. 2. V. vid att slita ondt. — Vänjande, n. 4.

VÄNKÄR, vä'nntjär, a. 2. Sina vänner tillgifven. *Han är mycket v. — Vänkarhet, f. 5.*

VÄNLIG, vän'nligg, a. 2. 1) Som i det yttre visar välvilja mot andra. *Vara, visa sig v. emot någon. V. emot alla. V. emot lägre folk. — Syn. Fryntlig. — 2)* Som röjer, uttrycker, tillkännagifver, härrör af välvilja. *Ett v-t råd. V-a förmaningar. V. blick, min. V-t ansigte, leende. V. helsning. — 3)* Som gerna med tillgifvenhet hyllar sig till andra; smekande. *Hunden är ett v-t djur. — 4)* Som sker i godo. *V. öfverenskommelse.*

VÄNLIGEN, adv. Se *Vänligt*.

VÄNLIGHET, f. 3. 1) Välvilja, visad i det yttre. *Visa en v. Med v. tilltala någon. V-en i hans uppsyn, i hans blick. — Syn. Fryntlighet. — 2)* Inställsamt, smekande betående. *Hundens v. — 3)* Sämja, fredlighet. *Vi uppgjorde saken i all v.*

VÄNLIGT, adv. På vänligt sätt, med vänlighet. *V. tilltala någon. Svara v. V. bemöta en.*

VÄNSKAP, vä'nnskáp, f. 3. 1) Den ömsesidiga tillgifvenhet, som personer af likstämiga tänkesätt hysa för hvarandra och ådagalägga genom handlingar, hvilka åsyfta begges tillfredsställelse och väl; äfv. känsla af tillgifvenhet, som man hyser för någon (utan afseende på, huruvida den motsvaras eller ej). *Hafva, hysa, nära, bära, fatta v. för, sluta, knyta, ingå, slå upp v. med någon. Förnya v-en med någon. Hålla, underhålla v. med någon. Gör det af v. för mig. Han gör intet för v-s skull. — 2)* För-trolig bekantskap genom umgängslifvet eller affärsförbindelser. — *Hit höra sammansättningarne Gästvänskap, Affärsvänskap. — 3)* Prof på sann och verklig tillgifvenhet. *Visa mig den v-en att... Gör mig den v-en att... — 4)* Fredliga förhållanden, sämja, godt förstånd. *V. emellan stater.*

VÄNSKAPLIG, vä'nnskåpligg, a. 2. Som härrör, utgår af vänskap; som röjer, uttrycker, tillkännagifver vänskap. *Ett v-t råd. V-t bemötande.*

VÄNSKAPLIGEN, adv. På ett vänskapsfullt sätt, med vänskap.

VÄNSKAPSBAND, n. 5. Se *Vänskapsförbindelse*.

VÄNSKAPSBETYGELSE, f. 3. Betygande af, försäkran om vänskap.

VÄNSKAPSBEVIS, n. 5. Se *Vänskapsprof*.

VÄNSKAPSFULL, a. 2. 1) Som känner eller visar mycken vänskap för någon. *Visa sig myc-*

ket v. emot någon. — 2) (om sak) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver mycken vänskap. *V-t bref. V-t bemötande.*

VÄNSKAPSFULLT, adv. På ett vänskapsfullt sätt, med mycken vänskap.

VÄNSKAPSFÖRBINDELSE, f. 3. Det förhållande, som äger rum mellan vänner. — *Syn. Vänskapsband, Vänskapsförbund, Vänskap.*

VÄNSKAPSFÖRBUND, n. 5. Förbund, som afser ett ömsesidigt vänskapligt förhållande.

VÄNSKAPSPROF, n. 5. Prof, bevis på vänskap. — *Syn. Vänskapsbevis.*

VÄNSKAPSTJENST, f. 3. Tjenst, som vänner visa hvarandra, eller som man blott af en vän kan begära. — *Syn. Vänstycke.*

VÄNSTER, se *Venster*.

VÄNSTYCKE, n. 4. Se *Vänskapstjenst*.

VÄNSÄLL, vä'nnsäll, a. 2. Som äger många vänner.

VÄNSÄMJA, f. sing. Det goda förhållande, som är rådande mellan vänner.

VÄNTA, vä'nnta, v. a. o. n. 1. (af *Væna*, förmoda, hoppas) 1) Förbida, att någon skall komma eller att något skall inträffa. *V. någon. Konungen v-s. V. någon till middagen. V. på någon ell. något. Låta en stå och v. V. efter lätnad i sitt arbete. V. någon hem, i'n, ned, upp, ut. Jag v-r honom till mig. V. en tillbaka. V. febern tillbaka. Låta v. på sig, dröja, komma sent. V. ut någon, vänta, ända till dess någon kommer. (Fam.) Han kan stå der och v. så länge, han får ge sig tålmod. V. får ni ell. då kan ni få v. länge, ni får helt visst vänta förgäfv. — Syn. Afbida, Förbida, Afvakta. — 2)* Förvänta (vare sig med fruktan eller hopp), förmoda, förmena. *Jag v-de hjälp af honom. V. sig belöning, straff. Ni v-r för mycket af honom. Jag v-de ej ett sådant mod hos honom. Jag v-de mig helt annat. Det hade jag ej v-t. Sådant hade jag ej v-t mig af dig. Jag v-de, att han skulle hjälpa mig. Vi v-de oss, att det skulle blifva snö. Jag v-r mig det tillbaka af er. — V. n. Dröja. V. så länge. V. litet. Jag kan ej v. längre. Vi v., tills de gått. Låt oss v., tills vi få se, hur det går. V. med, dröja med. V. litet med middagen. med vagnen. V. med en, gifva en anstånd, uppskof. — Syn. Dröja, Töfva, Bida. — V. sig, v. r. (om hafvande) Vänta sin nedkomst. *Hon v-r sig till månadens slut. — V-nde*, part. akt. (fam.) *Hon går i v. dagar*, väntar innan kort sin nedkomst.*

VÄNTAN, f. sing. indef. 1) Förhållandet, då man väntar någon eller något. *Efter tre dagars v. — Syn. Väntning, Afbidan, Förbidan, Afvakta. — 2)* Förväntan, förväntning. *Blifva be- dragen i sin v. I v. på en syssla. Hålla nå- gon i v., i oviss förväntan, i ovisshet.*

VÄNTANDE, n. 4. och

VÄNTNING, f. 2. Se *Väntan*.

VÄNTPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, som måste gifvas en skjutsbonde i ersättning, då han får vänta mer än timme utöfver den utsatta tiden.

VÄPLING, vä'ppling, m. 2. Örtslägtet Tri- folium. Kallas äfven Klöfver.

VÄPNA, vä'pna, v. a. 1. (af *Vapen*) Förse, utrusta med vapen. *V. hela folket emot fienden. — V. sig, v. r. Förse sig med vapen, fatta vapen, gripa till vapen. V. sig för friheten, till frihetens försvar. (Fig.) V. sig emot olyckan. med tålmod, bereda sig till att ståndaktigt bära*